לשכת עורכי הדין בישראל

בית הדין המשמעתי המחוזי

מחוז הצפון

תיק בד"מ מס' 60/09 פ

<u>בפני הרכב חברי בית הדין:</u>
עו"ד אמאל ח'מיס, אב"ד
עו"ד שלמה אלכביר, חב"ד
עו"ד חסן ח'טיב, חב"ד

<u>בעניין שבין:</u>

לשכת עורכי הדין בישראל – הוועד המרכזי

<u>הקובל</u>

- נ ג ד -

1. **עו"ד** [redacted]
2. **עו"ד** [redacted]
3. [redacted] **(מתמחה)**

הכרעת הדין בעניין הנאשם 3 ניתנה ביום 18.1.10

<u>הנאשמים</u>

<u>פסק דין</u>

1. כתב הקובלנה נשוא תיק זה, הוגש נגד הנאשמים, ביום 8.7.09, ומתבסס על עובדות כמפורט להלן:

1.1 הנאשמים 1 ו- 2 קיבלו על עצמם את ייצוגו של [redacted], הנאשם בת.פ. 523/08 בבית המשפט השלום בקרית גת. במסגרת זו הופיעו הנאשמים 1 ו- 2 בדיוני המעצר בעניינו של [redacted].

1.2 בתאריך 5.5.08 התקיימה ישיבת הקראת כתב האישום. הנאשמים 1 ו- 2 לא התייצבו לישיבה, אף כי ידעו על קיומה. לבקשתם של הנאשמים, התייצב לישיבה הנאשם 3, שכפר בעובדות כתב האישום ומסר את גרסת [redacted] לאירוע. בסיום הישיבה תואמו עם הנאשם 3 מועדי דיוני ההוכחות.

1.3 הנאשם 3 הציג עצמו כמתמחה ממשרדה של עו"ד [redacted], אף כי לאמיתו של דבר עבד הנאשם 3 באותה עת במשרדו של עו"ד [redacted]. זאת ועוד: רישום התמחותו של הנאשם אושר ע"י לשכת עורכי הדין, לפי סעיף 26 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א

לשכת עורכי הדין בישראל

בית הדין המשמעתי המחוזי

מחוז הצפון

1961, רק ביום 2.7.08, כאשר הוכרה התמחותו רטרואקטיבית החל מיום 6.3.08. כלומר, בעת הדיון לא ידע הנאשם אם תוכר התמחותו ע"י לשכת עורכי הדין, אם לאו, ובכל זאת הציג עצמו כמתמחה.

1.4 הנאשם 3 לא עמד בתנאי סעיף 37 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א 1961, המתירים למתמחה בששת החודשים האחרונים לתקופת התמחותו לייצג את שולחי מאמנו בבית משפט השלום, ובלבד שהמאמן יהיה נוכח בבית המשפט, או שבית המשפט הרשהו להמשיך בייצוג אף בהעדר המאמן. יובהר בהקשר זה, כי הנאשמים 1 ו- 2 לא היו המאמנים של הנאשם 3.

1.5 בישיבת ההוכחות הראשונה, שנערכה ביום 1.6.08, לא התייצב איש מן הנאשמים, וזאת למרות שב"כ המאשימה, עו"ד [redacted], שוחחה עם הנאשמים 1 ו- 2 והודיעה להם על חובתם להתייצב להמשך הדיון. נוכח אי ההתייצבות, לא התקיים הדיון לגופו. כב' סגנית הנשיא, השופטת טלי חיימוביץ, קבעה בהחלטתה כדלקמן:

"כיום בית המשפט עומד מול שוקת שבורה, לאחר שפינה מועדים דחופים ביותר להוכחות, בהיות הנאשם עצור, ולא ניתן לנהל את ההוכחות, נוכח מחדלם של הסנגורים. למותר לציין, כי לא הגיעה כל הודעה לתיק בית המשפט.
אני סבורה שמדובר בהתנהגות חמורה ביותר ואני סבורה גם, כי נעשה שימוש שאינו ראוי במתמחה להטעות את בית המשפט.
אבקש מלשכת עורכי הדין לחקור את העניין, הן בנוגע לסנגורים והן בנוגע למתמחה אשר שלחו הסנגורים לאולם בית המשפט לטעון טענות, שכפי שאני מבינה, אינן נכונות, להציג עצמו כמייצג את הנאשם.
למותר לציין, את הנזק הרב שייגרם לזכויותיו של הנאשם שהינו תושב זר מסין אשר אינו מבין את השפה העברית, בכך שייאלץ להמתין למועד הוכחות חדש, ככל הנראה לאחר הפגרה, ולצורך כך ימשיך וישהה במעצר שלא לצורך, שהרי ניתן היה לסיים את התיק לפני הפגרה.
את כל זאת אבקש מלשכת עורכי הדין להביא בחשבון כאשר תבחן את המקרה".

1.6 בתאריך 10.6.08 התייצבה הנאשמת 2 לישיבת תזכורת, בה הביעה התנצלותה בפני בית המשפט. לדבריה, נטלו הנאשמים 1 ו- 2 את הייצוג לשלב המעצר בלבד, ואילו הנאשם 3 התייצב לישיבת ההקראה, מאחר שהנאשמים 1 ו- 2 התלבטו אם להמשיך לטפל בתיק בהתנדבות.

1.7 לאחר ישיבה זו, הסדירה הנאשמת 2 את ייצוגו של [redacted] ע"י עו"ד [redacted], וביום 27.10.08, זוכה [redacted] מהעבירה המיוחסת לו.

2. הקובלנה מייחסת לנאשמים, בגין מסכת העובדות המפורטות לעיל, את העבירות שלהלן:

2.1 עבירה של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין, לפי סעיף 61 (3) לחוק לשכת עורכי הדין תשכ"א 1961 (להלן **"החוק"**).

2.2 עבירה של מעשים הפוגעים בכבוד מקצוע עריכת הדין, לפי סעיף 53 לחוק.

2.3 עבירה של הפרת חובות עורך דין, לפי סעיף 54 לחוק ועבירה לפי כלל 3 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית) תשמ"ו 1986 (להלן "**הכללים**").

2.4 עבירה של הפסקת טיפול שלא כדין, לפי כלל 13 לכללים.

3. הדיון בקובלנה, בכל הקשור לנאשם 3, התקיים בהסכמת הצדדים, בהעדר הנאשמים 1 ו- 2 והסתיים בהכרעת דין שניתנה בעניינו ביום 18.1.10.

על הכרעת דין זו הוגש ערעור נשוא תיק בד"א 23/10. הדיון בערעור הסתיים בפסק דין מיום 1.7.10, אשר ביטל את הכרעת הדין של בית דין זה מיום 18.1.10, הרשיע את הנאשם 3 בעבירות המיוחסות לו בקובלנה ללא שהוטל על הנאשם 3 כל עונש, ותוך שנקבע כי כל צד יישא בהוצאותיו.

<u>הדיון בקובלנה בכל הקשור לנאשמים 1 ו - 2</u>

4. הקובלנה, בכל הקשור לנאשמים 1 ו- 2, נקבעה להמשך דיון, לאחר שנדחו טענותיהם המקדמיות של הנאשמים, הכל כאמור בהחלטה שניתנה ביום 16.8.2010.

5. ביום 2.11.2011 התקיים הדיון בעניינם של הנאשמים 1 ו- 2.

מטעם הקובל העידה עו"ד [redacted], מי שהייתה הפרקליטה בת.פ. 523/08, שהוגש בשעתו בבית משפט השלום בקרית גת נגד מר יו.

ב"כ הקובל, בנוסף לעדות העדה הנ"ל, הגיש, כראיות מטעם הקובל, מסמכים שונים אשר סומנו כמוצגים ת/6 - ת/18, וזאת בנוסף למסמכים נוספים מטעם הקובל, אשר הוגשו בשלבים מוקדמים יותר.

6. נאשמים 1 ו- 2 ראו לנכון לטעון, לאחר סיום ראיות הקובל, כי אין להשיב לאשמה, שכן לטענתם, אין בראיות שהובאו על ידי הקובל, כדי להוכיח את האישומים שיוחסו להם אף לכאורה.

נפנה לעמ' 5 לפרוטוקול הדיון מיום 2.11.11.

הנאשמים 1 ו- 2 ביקשו להעלות טענותיהם בעניין זה, בטרם שמיעת פרשת ההגנה, ובכתב.

7. ביום 19.12.11 הוגשה בקשת הנאשמת 2, וזאת בהתאם להחלטתנו מיום 2.11.11.

הנאשם 1 לא הגיש כל בקשה ו/או סיכומים, כאמור בהחלטתנו מיום 2.11.11, ולאור האמור הורינו לקובל, בהחלטתנו מיום 30.1.12, להגיש סיכומי תשובה לבקשת הנאשמת 2.

לשכת עורכי הדין בישראל

בית הדין המשמעתי המחוזי

מחוז הצפון

<u>בקשת הנאשמת 2 לפטור אותה מלהשיב לאשמה</u>

8. כאמור, ביום 19.12.11 הוגשה בקשת הנאשמת 2, בה טענה כי יש לפטור אותה מלהשיב על האשמה, זאת בהתאם לסעיף 30 לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים) התשכ״ב-1962.

9. הנאשמת 2 טוענת בבקשתה כי אין בראיות הקובל כדי להוכיח, כי היא ידעה על התייצבותו של הנאשם 3 לישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 5.5.08, ו/או כי בהתייצבותו זו פעל הנאשם 3 על דעתה ו/או כשלוח מטעמה. טענתה זו של הנאשמת נסמכת על הראיות הבאות:

9.1 הנאשם 3 הדגיש, בעדותו מיום 20.10.09, כי לא נשלח על ידי הנאשמת להתייצב לדיון ההקראה הנ״ל, אלא על דעתו של עו״ד [redacted].

9.2 בית דין זה קבע כי עדותו של הנאשם 3, באשר לנסיבות הופעתו בישיבת ההקראה, לא נסתרה.

אמנם על הכרעתו זו של בית הדין הוגש ערעור, אשר הפך את הכרעת הדין, אולם לדידה של הנאשמת 2, אף בהכרעת בית הדין של הערעור נקבע כי הנאשם 3 נשלח אמנם לייצג את שולחיו של עו״ד אחר, ולא של מאמנו, אולם הדבר נעשה לאור בקשת מאמנו, ולא לבקשת הנאשמת 2.

10. הנאשמת 2 מוסיפה בבקשתה וטוענת, כי במסגרת פרשת התביעה הוכח, כי ייצוג [redacted] בהליך הפלילי על ידה, הוגבל להליך המעצר עד תום ההליכים בלבד, ולא כלל ייצוג בהליך העיקרי.

בעניין זה מסתמכת הנאשמת 2 על הראיות הבאות:

10.1 ייפוי הכוח אשר הוגש לבית המשפט, המסייג את עניין ייצוגם של הנאשמים למעצר עד תום ההליכים, ומהווה התניה ספציפית של היקף המינוי.

בטיעוניה, התייחסה הנאשמת 2 ארוכות לנוסחו של ייפוי הכוח, ולמשמעות ציון מספרו של התיק הפלילי העיקרי על ייפוי כוח זה.

10.2 עדותו של [redacted] עצמו, אשר הוגשה בתצהיר עדות מיום 6.9.09, לפיה לא מינה את הנאשמים לייצגו בתיק העיקרי, תומכת אף היא בטענתה, כי לא הייתה אמורה לייצגו בהליך העיקרי, אלא בהליכי המעצר בלבד.

10.3 הנאשמת 2 אף מסתמכת לצורך הוכחת טיעוניה, על עדותה של עו״ד [redacted], העדה מטעם הקובל, ומי שהייתה הפרקליטה בתיק הפלילי, אשר העידה כי הנאשמת 2 חזרה וטענה בפניה, כי היא הגבילה את הייצוג להליכי המעצר בלבד, וכי היא איננה מייצגת בתיק העיקרי.

10.4 משהנאשמת 2 לא ייצגה את [redacted] בהליך העיקרי, הרי שלטענתה לא היה עליה להתייצב לישיבת ההקראה בהליך העיקרי, המהווה את תחילתו של המשפט.

10.5 זאת ועוד, לטענת הנאשמת 2 אף לא היה עליה לבקש את רשותו של בית המשפט להתפטר מייצוגו של [redacted], הואיל ולדידה טרם החל המשפט בעניינו ומשכך לא קיימת תחולה לסעיף 17(א) לחסד"פ תשמ"ב-1982.

<u>תגובת הקובל לבקשת הנאשמת 2 לפטור אותה מלהשיב לאשמה</u>

11. ביום 6.5.12 הגיש הקובל את תגובתו לבקשה. הקובל, במסגרת תגובתו, התנגד לבקשת הנאשמת 2 לפטור אותה מלהשיב על האשמה, זאת, בין היתר, מהטעמים הבאים:

11.1 לטענת הקובל, בית דין זה כבר הכריע בכל הנוגע להגבלת ייפוי הכוח לשלב המעצר, בהחלטתו מיום 16.8.2010, וקבע כי ייפוי כוח אשר נחתם בין נאשם לסנגורו במשפט פלילי הינו לניהול המשפט כולו, ולא ניתן לתחמו לשלב זה או אחר של המשפט.

11.2 הקובל מוסיף בעניין זה, כי למעשה הנאשמת 2 "נטלה חלק" במעמד הקראת כתב האישום, כאשר לא הודיעה לבית המשפט הדן בהליך הפלילי דבר בנוגע לעניין הייצוג טרם ישיבת ההקראה, ויתרה מכך, אף סיכמה עם הנאשם 1, כי הוא יופיע בישיבה זו.

11.3 זאת ועוד, בהמשך, לאחר ישיבת ההקראה וטרם ישיבת ההוכחות שהייתה אמורה להתקיים ביום 1.6.09, שוחחה עו"ד [redacted], העדה מטעם הקובל, עם הנאשמת 2, והבהירה לה כי מבחינתה ומבחינת בית המשפט הדן בהליך הפלילי, היא מייצגת את הנאשם [redacted], ואילו הנאשמת 2 לא עשתה דבר, ואף לא התייצבה לישיבת ההוכחות.

לטענת הקובל התנהלותה זו של הנאשמת 2 מעידה על ייצוגה את הנאשם בהליך הפלילי.

11.4 הקובל עוד טוען כי באותה החלטה מיום 16.8.2010 נקבע גם על ידי בית דין זה, כי "משהוחל הדיון בתיק הפלילי ובישיבת ביהמ"ש מיום 5.5.08 הופיע הנאשם מס' 1 כנציגם של שני הנאשמים 2 ו- 3 וכפר בשמם בכתב האישום, הרי שאי הופעת מי מהם לישיבת ההוכחות מהווה, לכאורה, עבירה על כללי האתיקה של לשכת עורכי הדין".

לטענת הקובל, די בקביעה זו כדי לדחות את בקשת הנאשמת 2, כי אין להשיב לאשמה.

11.5 הקובל מוסיף בעניין זה, כי אמנם עדותו של הנאשם 3 תומכת בטענת הנאשמת 2, כי הוא נשלח, לכל היותר, מטעמו של עו"ד [redacted], הנאשם מס' 1, אולם עו"ד [redacted] עצמו טען, בתשובתו לתלונה מיום 6.1.09, כי הנאשם 3 נשלח לדיון מטעמם של **הסנגורים**, קרי - מטעמם של שני הנאשמים בצוותא.

לפיכך, טוען הקובל, יש מקום בשמיעת עדותו של הנאשם 1 בעניין זה, ואין מקום לקבל את בקשת הנאשמת 2 הנדונה כאן.

טענת "חוסר אשמה" - כללי

12. כאמור, הנאשמים 1 ו- 2 בחרו לטעון, בתום פרשת התביעה, כי אין להשיב לאשמה.

13. מקורה הנורמטיבי של טענת הנאשמים 1 ו - 2 הוא בכללים 30 ו- 31 לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים) התשכ"ב-1962, אשר קובעים כדלקמן:

"30. טענת חוסר אשמה
עם סיום הגשת ראיות הקובל רשאי הנאשם לטעון כי האשמה לא הוכחה אף לכאורה, והקובל רשאי להשיב על הטענה.

31. זיכוי בשל העדר הוכחה לכאורה
מצא בית הדין כי האשמה לא הוכחה אף לכאורה, יזכה את הנאשם ורשאי הוא לעשות כך אף אם לא נטענה טענה לפי סעיף 30, לאחר שנתן לקובל הזדמנות להשמיע את דברו בעניין".

14. בעניין זה ראוי לציין, כי על אף העובדה שהנאשם 1 לא הגיש בעניין זה בקשה בכתב, כפי שהצהיר בישיבת בית הדין מיום 2.11.2011 כי בכוונתו לעשות, הרי שכלל 31 שלעיל מקנה לבית הדין את הסמכות לזכות את הנאשם 1, אף מבלי שהעלה את טענתו על פי סעיף 30 באופן מפורש, ובלבד שלקובל ניתנה הזדמנות להשמיע את דברו בעניין. הזדמנות כזו ניתנה לקובל, עת אפשרנו לו להגיש את תגובתו מיום 6.5.12.

כאן עולה השאלה האם הוכיח הקובל, לפחות לכאורה, את העובדות המפורטות בכתב הקובלנה.

האם יש להחיל את טענת "אין להשיב לאשמה" לגבי הנאשמת 2 ?

15. לאחר בחינת מכלול ראיות התביעה, הגענו למסקנה כי דין טענת הנאשמת 2 כי "אין להשיב לאשמה", להתקבל.

16. בהקשר לטענת הקובל לפיה הנאשם 3, שהיה אותה עת מתמחה, הופיע מטעמה של הנאשמת 2, בישיבת ההקראה שהייתה קבועה ליום 5.5.09, הננו בדעה כי לא עלה בידי הקובל להוכיח, ולו לכאורה, את הטענה הזו, זאת מהטעמים הבאים:

16.1 הנאשם 3, במסגרת עדותו בפני בית דין זה, העיד בכל הנוגע לנסיבות התייצבותו לדיון שהתקיים ביום 5.5.2008, כי הוא לא נשלח לדיון זה על ידי הנאשמת 2, אלא על ידי מאמנו, שנתבקש להופיע על ידי הנאשם 1.

בעמ' 7 לפרוטוקול הדיון מיום 20.10.09, העיד הנאשם 3 מפורשות, כי הבקשה להופעה בדיון זה לא הגיעה מצידה של הנאשמת 2.

עדותו של הנאשם 3, אינה תומכת, אפוא, בטענת הקובל, זאת בלשון המעטה, ולמעשה היפוכו של דבר הוא הנכון.

16.2 טענתו של הקובל, כי הנאשמת 2 שלחה את הנאשם 3 להופיע מטעמה ו/או ידעה על כך שהוא עתיד להופיע בישיבה זו, נסמכת למעשה על פרוטוקול הדיון של ישיבת ההקראה של ההליך הפלילי, בו נרשם, כי הנאשם 3 הופיע מטעמה של הנאשמת 2.

בהכרעת הדין בעניינו של הנאשם 3 מיום 18.1.2010 נדונה טענת הקובל, כי הנאשם 3 הציג בפני השופטת מצג שווא, לפיו הינו מתמחה ממשרדה של הנאשמת 2.

טענה זו נדחתה על ידינו ואין לנו אלא להפנות לנימוקים שהועלו בהכרעת הדין בעניינו של הנאשם 3, על בסיסם הגענו למסקנה, כי לא הורם הנטל על ידי הקובל במידה הראויה, וכי לא ניתן לקבוע כי הנאשם 3 הציג את המצג שיוחס לו.

16.3 ראיות הקובל בעניינה של הנאשמת 2 לא חידשו דבר בעניין זה, ולמעשה הקובל לא הניח כל תשתית ראייתית לכאורית מעבר לאותו פרוטוקול דיון.

הננו בדעה כי אין די באותו פרוטוקול כדי לבסס את הטענה בנוגע לידיעתה של הנאשמת 2 בדבר הופעתו של הנאשם 3, במיוחד לאור הסבריו של האחרון, אשר מקובלים עלינו.

כאן המקום לציין כי אמנם הכרעת הדין של בית דין זה בוטלה על ידי כב' בית הדין הארצי, אשר הרשיע את הנאשם 3 בעבירות שיוחסו לו. אולם, כב' בית הדין הארצי לא התערב בקביעה עובדתית זו, ולמעשה ההרשעה נסובה על עצם הופעתו של הנאשם 3 ללא מאמנו, ולא על הצגת מצג השווא אשר יוחסה לו על ידי הקובל.

16.4 יודגש כי ניסיונו של הקובל להתבסס על עדותו העתידית של הנאשם 1 בכל הנוגע להוכחת טענתו, כי הנאשמת 2 ידעה על הופעתו של הנאשם 3 לישיבת ההקראה, דינו להידחות.

הנאשם 1 אינו עד של הקובל, הקובל אינו יכול להניח כי הנאשם 1 יבחר להעיד, ובכל מקרה, אין לדעת מה יהא תוכן עדותו, במידה שכן יחליט להעיד.

בחינת הטענה "אין להשיב לאשמה" אמורה להיות מוכרעת על בסיס ראיות התביעה, ולא על בסיס ראיות עתידיות, בלתי ודאיות.

משכך הדבר, אין בכוחה של עדותו העתידית של הנאשם 1, שאולי תהיה ואולי לא תהיה, כדי להוות שיקול בהכרעה בבקשתה זו של הנאשמת 2.

16.5 סיכומו של עניין, ולאור כל האמור לעיל, הננו בדעה כי לא עלה ביד הקובל להוכיח, ולו לכאורה, את טענתו כי הנאשמת 2 שלחה את הנאשם 3 להופיע מטעמה בישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 5.5.2008, ו/או כי היא ידעה על הופעתו זו.

17. יחד עם זאת, אין בידנו לקבל את טענת הנאשמת 2 בנוגע להיקף ייצוגה בהליך הפלילי, ו/או את טענתה, כי ייצגה את [redacted] בשלב המעצר בלבד, ולא בתיק העיקרי.

בעניין זה אין לנו אלא לחזור עד הדברים שנקבעו בהחלטת בית דין זה מיום 16.8.2010, בנוגע להיקף הייצוג בהליך הפלילי, ולדברים שנאמרו בעניין זה שם.

נוסיף ונדגיש כי אין בעדותו של [redacted] ו/או בעדותה של העדה מטעם הקובל, כדי לשנות את מסקנתנו זו, גם אם אלה לא ראו את הנאשמת 2 כמייצגת את [redacted] בהליך הפלילי, הואיל ועסקינן בשאלה שבחוק ולא בעניין עובדתי. גם אם אלה ראו את הנאשמת 2 כמי שאינה מייצגת את [redacted], אין בכך כדי להועיל לנאשמת 2.

לכן, כל עוד לא ביקשה הנאשמת 2 מבית המשפט אשר דן בהליך הפלילי להשתחרר מייצוגו של [redacted], וכל עוד לא נעתר בית המשפט לבקשתה, מוחזקת היא כמייצגת את [redacted].

18. למרות האמור ובכל זאת, הננו מוצאים לנכון לזכות את הנאשמת 2 מאשמה, אף בכל הנוגע לטענתו זו של הקובל.

אף אם נייחס את המשקל הראייתי המלא לראיות התביעה, הרי שברור כי אי התייצבותה של הנאשמת 2 לישיבת ההוכחות, אירעה מחמת תקלה ו/או טעות, בתום לב, ולא מתוך כוונת זלזול בבית המשפט.

תקלות מסוג זה מתרחשות חדשות לבקרים, ואין הן מובילות בנסיבות שכאלה, להגשת קובלנות.

לא מצאנו בהתנהלותה של הנאשמת 2 זלזול בוטה בבית המשפט, ודומה כי מדובר באירוע בודד, חד פעמי, אשר אינו גולש לתחום המשמעתי.

19. נוסיף על כך כי מייד לאחר היוודע התקלה המצערת פעלה הנאשמת לתיקונה, הופיעה בישיבת התזכורת שהייתה קבועה ליום 10.6.2008, התנצלה בפני בית המשפט על התקלה, דאגה להעמיד ל[redacted]ייצוג הולם, וסייעה לו בהתנדבות, עד לתום ההליך אשר הסתיים בזיכויו.

בנסיבות אלה נראה לנו כי הרשעתה של הנאשמת 2 תעמוד בניגוד לעקרונות הצדק וההגינות המשפטית.

20. לאור כל האמור, הננו מוצאים לנכון לזכות את הנאשמת 2 כבר בשלב זה.

לשכת עורכי הדין בישראל

בית הדין המשמעתי המחוזי

מחוז הצפון

<u>האם יש להחיל את טענת "אין להשיב לאשמה" לגבי הנאשם 1 ?</u>

21. כאמור, הנאשם 1 לא הגיש בקשה בכתב, בהתאם להודעתו בתום הדיון מיום 2.11.12, לאחר סיום ראיות הקובל, לפיה יגיש בקשה כי אין להשיב לאשמה - בדומה לזו שהוגשה ע"י הנאשמת 2.

22. יחד עם זאת, בחינת מכלל החומר בתיק מובילה למסקנה כי גם אותו יש לזכות כבר בשלב הזה, בשל הנימוקים המובאים בסעיף 18 לעיל, ביחס לנאשמת 2, שהם נכונים גם ביחס לנאשם 1.

23. לאור כל האמור, הננו מוצאים לנכון לזכות גם את הנאשם 1 כבר בשלב זה.

המזכירות תמציא לצדדים עותק מפסק הדין בדואר רשום עם אישור מסירה.

זכות ערעור בהתאם לחוק.

ניתן היום, 19.3.13 **בהעדר ב"כ הקובל והנאשמים 1 ו- 2.**

עו"ד חסן ח'טיב **חבר ביה"ד**	**עו"ד אמאל ח'מיס** **אב ביה"ד**	**עו"ד שלמה אלכביר** **חבר ביה"ד**

לשכת עורכי הדין
בית הדין
המשמעתי המחוזי
מחוז הצפון